

at de ikke have været afslagne saaledes, at de kunde være utrængende til Laanet; altsaa, det Princip, jeg mener der i Fremtiden maa gjøre sig gjældende, det er, at enhver Embedsmand, i hvor lavt han end er stillet og hvor ringe hans Bestilling end ansees, maa han afslægges saaledes, at han kan leve anstændigt, og derpaa maa det overlades til ham selv at holde Hus med sin Løn; thi gjør han ikke det saaledes, at han kan komme ud dermed, da bør Staten ikke overtage sig at være hans Formynder og være den, som besørger Laan til ham og besørger dem tilbagebetalte o. s. v. Det er en Umyndigheds- og en Afhængighedstilstand, som aldrig kan andet end have den meest skadelige Indflydelse, baade paa Embedsmanden, paa hans Gjerning og paa Statsbestyrelsen; hvor det derimod kan skjønnes, at der ikke har været Marsag til at gjøre et saabant Laan af Statskassen, at den ringe Gage og den ringe Lønningssmaade ikke har været Marsag til Trængen, der mener jeg, at der bør tilbagebetales, og der kan vel ogsaa tilbagebetales, og der er, som den ærede Ordfører sagde, vel selv Mand, som vilde tilbagebetale. Altsaa mener jeg, at Principet her deler sig, i to Dele: at hvor der Intet er at tilbagebetale med, og hvor der kun har været et Forskud, som man billig kan ansee for at være en nødvendig forbeholdt Lønning, der maae vi ansee det for en virkelig Hjælpsønning og ikke falde det Laan længere; men for at forebygge dette Fremtiden, tillægge vi en ordentlig Løn, hvor det absolut behøves, og saa fordrer Ret og Regnskab, og ikke videre indlade sig dermed; men hvor dette derimod ikke er Tilfældet, hvor der tværtimod aldrig burde have været stiftet Laan, og hvor der er Noget at faae tilbage til Statskassen, der bør Kravet finde Sted; imellem disse to Principer mener jeg der bør skielnes.

Nothe: Da der var et Punkt, som den ærede Ordfører, der fuldstændig udviklede denne Sag, ikke fremhævede, og som forekommer mig at være vigtigt med Hensyn til den foreliggende Sag, saa vil jeg tillade mig at spørge ham, om Udvalgets Opmærksomhed har været henledet derpaa, og hvorledes det da har dømt om det. Det synes mig nemlig, at der er en nær Forbindelse mellem den Sag, som her om-

handles, saavidt det Punkt vedkommer, som den høitærede Finantsminister sidst omtalte, og som omhandles i § 7 af Lovudkastet, nemlig Estergivelse af enbeel ældre Forskud, og en anden Sag, som allerede er blevet behandlet og vedtagen her i Thinget, nemlig den om Reguleringen af forskjellige ældre Skatter og Skatteligninger. I dette sidste Lovforslag blev nemlig den Estergivelse af Landskatten, som havde fundet Sted siden 1823, bestemt at skulde fremtidig vedblive, og der var deri et andet Punkt, som endnu er vigtigere med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal; det blev nemlig under den Sag ogsaa omhandlet, at der var enbeel Skatter, som efter de tidligere Anordninger egentlig skulde have været opkrævede, navnlig siden 1819, og at disse Skatter eller Skatte-restancer vare opløbne til 1,300,000 Rbd. Regjeringen fandt, og dette var vist fuldkommen rigtigt og i sin Orden, at der ikke kunde være Tale om nu at opkræve disse Skatter, uagtet, saaledes som det udtales i Indledningen til Lovudkastet og hvilket vistnok ogsaa er rigtigt, Statskassens Ret til dette Beløb formelt maatte antages at være bevaret ved de aarlige Forordninger om Landskattens Estergivelse, uagtet den egentlige Indkrævning ikke havde fundet Sted endnu, inden den Tid, som ellers foreskrives Præscription. Disse to Bestemmelser, Estergivelse af Landskatten, som indtraadte i 1823, og Henstanden af disse Skattebeløb, som nu fuldstændig ere estergivne, synes mig staae i en nøie Forbindelse med det Spørgsmaal, som her er for, idet der nemlig her handles om Gageforskud, som for en Deel netop skrive sig fra den samme Periode, fra hvilken disse Skatteestergivelser begyndte at finde Sted, nemlig fra 1823, eftersom tidligere Gageforskud allerede, saaledes som oplyst i Motiverne og nævnt af den ærede Ordfører, ere estergivne ved tidligere kongelige Resolutioner. Jeg synes derfor, at man maa tage Hensyn til den hele Tilstand, hvori Statskassen og Statsborgerne befandt sig paa den Tid, da de Forskud, om hvilke der tales, fremkom. Det fremgaaer af Anordningerne om Skatteestergivelse og om den Henstand, som man gav med de egentlig anordnede Skatter, at Skatteyderne befandt sig i en fortrykt Til-